

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně:

A. S.

zastoupená advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2018 č. j. KUOK 114711/2018, ve věci
svobodného přístupu k informacím,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

A.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice ze dne 16. 10. 2018 č. j. MUMO-OD/29540/18, kterým byla odmítnuta žalobkynina žádost o poskytnutí informací ze spisu sp. zn. OD/3017/2018/Staj.
2. Namítá, že:
 - 1) žalobkyně v odvolání namítala, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je odkaz jen na § 15 odst. 1 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „inf. zák.“). To je ovšem ustanovení čistě procesního charakteru, protože ve výroku není odkaz na veškerá při rozhodování užitá zákonná ustanovení (zde musí jít podle žalobkyně o některé z ust. § 7 - § 11 inf. zák.). Tím došlo k porušení § 68 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších změn a předpisů (dále jen „spr. ř.“), a prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
Jakkoli žalovaný tyto odvolací důvody doslova citoval, zcela je dále ignoroval a nijak se s nimi argumentačně nevypořádal – jedná se o opomenutou odvolací argumentaci, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a jako takové je třeba, aby ho soud rozhodující ve správním soudnictví zrušil.

B.

3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Akcentuje, že žalobkyně pomíjí ust. § 2 odst. 3 inf. zák.: „*Zákon se nevztahuje na poskytování (...) informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování (...)*.“ V nyní posuzovaném případě poskytování konkrétních informací z konkrétního spisu upravuje § 38 spr. ř., který se žalobkyně snaží cestou žádosti podle inf. zák. obejít. To žalovaný považuje za zneužití práva ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005 č. j. 1 Afs 107/2004-48, Sb. NSS č. 869/2006, www.nssoud.cz.

C.

4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný vystavěl své rozhodnutí na závěru, že žalobkyně se cestou inf. zák. snaží obejít ust. § 38 spr. ř. Odkázal na závěry soudů rozhodujících ve správním soudnictví o tom, že prostřednictvím inf. zák. nahlížet do správního spisu nelze. Odkazy přitom nejsou jen obecné, obsahují i konkrétní označení soudních rozhodnutí daty vydání a spisovými značkami. Uzavřel, že informace se žalobkyni neposkytne, neboť na nahlížení do spisu se inf. zák. podle svého § 2 odst. 3 nevztahuje.
6. Prvostupňové rozhodnutí je přitom (bez odkazu na § 2 odst. 3 inf. zák.) vystavěno na závěru, že žalobkyně cestou inf. zák. obchází § 38 spr. ř.
7. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je ze zákonných ustanovení krom § 10 a § 11 odst. 1 spr. ř. odkazováno jen na § 15 odst. 1 inf. zák.

Shodu s prvopisem potvrzuje

8. Účelem a smyslem právní úpravy, podle které je náležitostí rozhodnutí i uvedení zákonných ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to ve výroku, podle krajského soudu je, aby se účastníku řízení dostala informace o těchto ustanoveních i v případě rozhodnutí, která neobsahují odůvodnění.
9. Prvostupňový správní orgán přitom jasně a srozumitelně vyjádřil důvod odmítnutí žádosti – obcházení § 38 spr. ř. Tento důvod je jasný, seznatelný, je z něj zcela jasné a srozumitelné, proč žalobkyninu žádost odmítl. Nelze tedy uzavřít, že by nebylo zřejmé, proč rozhodl, jak rozhodl.
10. Za této situace krajský soud hodnotí absenci uvedení všech zákonných ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, ve výroku prvostupňového rozhodnutí, jako vskutku závažnou procesní vadu, která ovšem neměla vůbec žádný vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.
11. Předmětem přezkumu krajským soudem je však především rozhodnutí žalovaného (§ 75 s. ř. s.).
12. Napadené rozhodnutí vskutku uplatněnou odvolací argumentaci opakuje, avšak úvahu obdobnou části odst. 8. – 10. tohoto odůvodnění neobsahuje.
13. Naopak napadené rozhodnutí doplňuje do argumentace správního orgánu I. stupně ust. § 2 odst. 3 inf. zák. a snaží se žalobkyni oproti rozhodnutí prvostupňovému ještě jasněji (je-li to ještě vůbec možné) objasnit, proč byla její žádost odmítnuta.
14. Krajský soud proto uzavírá, že při existenci této zcela komplexní úvahy žalovaného je soudu zcela zřejmé, proč i žalovaný rozhodl tak, jak učinil, přičemž žalobkyni byla napadeným rozhodnutím nejen připomenuta informace o užití § 38 spr. ř., ale žalobkyně byla navíc informována i o užití § 2 odst. 3 inf. zák.
15. Žalovaný tak dostal svému poslání přezkoumat rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu stanoveném § 89 odst. 2 spr. ř. Nevypořádal-li výslovně žalobkyninu argumentaci o absenci odkazu na zákonné ustanovení ve výroku prvostupňového rozhodnutí, stalo se tak i proto, že respektoval výslovné znění § 89 odst. 2 věty druhé spr. ř. o tom, že k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, se nepřihlíží.
16. Jakkoli by samozřejmě bylo vhodnější a ve světle judikatury i správnější (jazykový výklad představuje jen prvotní přiblížení se zákonu) vypořádat výslovně uplatněné odvolací body, krajský soud i zde uzavírá, že informace o tom, jaká zákonná ustanovení byla užita, nebyla žalobkyni upřena.
17. Soudu tak není zřejmé, jak byla žalobkyně uvedeným postupem dotčena na svých právech (§ 65 s. ř. s.). To současně žalobkyně ani v žalobě soudu neobjasňuje.
18. Žalobkyní namítaný formální deficit napadeného rozhodnutí krajskému soudu nezabránil napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumat. Krajský soud proto nedospěl k závěru, že by mělo být napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné.
19. S ohledem na to, že žaloba neobsahuje žádný jiný žalobní bod, krajský soud uzavírá, že jakkoli je možno vysledovat dílčí formální deficity rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jak byly shora popsány, žádný z těchto deficitů nelze považovat za vadu, která by soudu zabránila tato rozhodnutí přezkoumat (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), či za vadu, která

Shodu s prvopisem potvrzuje

by dosáhla takové intenzity, aby byla s to přivodit nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo způsobit žalobkyni dotčení na jejích právech [§ 76 odst. 1 písm. c), § 65, § 78 odst. 1 s. ř. s.].

20. Bez takové intenzity tu ovšem není žádný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

E.

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 2. dubna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu